

[Korsgaard.]

det virkelig skulde være muligt at skaffe den Ledelse, der skulde til for at gennemføre det. Det vides jo, at paa et vist Tidspunkt, langt tidligere end nødvendigt, som Forholdene nu en Gang har udviklet sig, fik det kongelige Teater en ny Ledelse, og det blev jo sagt om den, at den, og snart sagt ingen anden, kunde løse den Opgave, der her laa for. Jeg har ved en tidligere Lejlighed protesteret herimod og vil vedblive at protestere herimod, idet jeg paa ingen Maade kan erkende, at dette, at denne ene Ledelse ikke kan gennemføre det, skulde være Bevis for, at Opgaven overhovedet ikke lader sig løse, og hvis Argumenter i den Retning skulde have blot et Sandsynlighedspræg paa sig, saa maa jeg spørge: Var det af Undervisningsministeriet leverede Budget da ikke et nøgternt og godt gennemtænkt Budget, som kan holde under ordinære Forhold? Altsaa jeg slaar igen fast, at det at gennemføre Dobbeltscenens Tal kan ikke være en uløselig Opgave, hvis vi da i sin Tid fik rigtige Oplysninger, og jeg vil heraf endda slutte, at hvis den Leder, som kommer til Teatret, ikke kan gennemføre det, saa maa det være Lederens Fejl — det vil jeg i hvert Fald indtil videre gaa ud fra — og ikke Dobbeltscenens Fejl.

Men hvad er nu det afgørende i hele Dobbeltscenens Budget? Det er naturligvis to Ting, det er Udgiftssiden og Indtægtssiden. Det var, som jeg allerede har bemærket, en Forudsætning, at Udgiftssiden ikke skulde forandre sig væsentligt. Jeg maa da spørge den højtærede Undervisningsminister, og jeg kan saa meget naturligere gøre det, som Dobbeltscenen ikke har begyndt at virke: Kan man da ikke antage, at den Opstilling, som Undervisningsministeriet foretog med Hensyn til Udgiftssiden, kan holde? Det er naturligvis af overordentlig stor Interesse at faa dette Spørgsmaal besvaret. Jeg skulde dog tro, at man nu maa være saa langt fremme med det hele, saa man kan overse, hvorledes dette ligger. Men det alt afgørende, med Hensyn til om Dobbeltsceneprojektet holder, er jo Indtægtssiden, dermed staar og falder praktisk talt hele Foretagendet økonomisk.

Før jeg gaar over til at sige et Par Ord om det specielle Tal, der her kan være Tale om, vil jeg gerne have Lov at understrege, at som bekendt findes der tre Kunstarter paa det kongelige Teater. Der er Balletten, Operaen og Skuespillet. Det er vist hævet over enhver Tvivl, at hvis man

vilde fjerne Operaen og Balletten, saa vilde det være saare let at finde Lejere til Teatret, naar de kunde faa Teatret frit, men naturligvis uden Tilskud fra Staten. Naar der desuagtet i Dobbeltsceneprojektet maa regnes og er regnet med et Underskud paa 750 000 Kr., et Tal, som mange mener vil vise sig at blive meget større, saa fremgaar heraf, at man maa regne med, at Ballet og Opera koster mange Penge. Naar man paa den anden Side regner med — og dér tror jeg at være saa velunderrettet, som man overhovedet kan være det —, at det er Skuespillet, som skal bringe den forholds-mæssige Balance i Foretagendet, saa forekommer det mig givet, at det er paa det Punkt, der maa sættes ind, for at man skal komme til at afvige saa lidt som muligt fra Budgettet. Man maa sørge for, at Skuespillet faar de bedst mulige Betingelser for at kunne trække det fornødne Publikum til Teatret. Men hvad vil det nu sige? Hvorledes faar man saa mange som muligt til at gaa hen og se paa Skuespillene? Ja, her er der to Forhold, der gør sig gældende. For det første, hvorledes de Stykker, der skal opføres, skal være. Her er der atter to Hensyn at tage, nemlig Hensynet til, at de trækker Publikum til Teatret, og Hensynet til, at de opfylder den kunstneriske eller den kulturelle Opgave, de helst skal opfylde. To Hensyn, der ofte gaar mod hinanden. Men givet er det i hvert Tilfælde, at skal de paa-gældende Skuespil kunne trække Hus i syndelig Grad, er snart sagt det alt afgørende, at Udførelsen er saa fortrinlig som muligt. Jeg erindrere en Gang at have vekslet et Par Ord med den tidligere Finansminister Dr. Edvard Brandes, og nu var det ganske vist under private Former, men jeg antager ikke, det vil genere ham, at jeg bringer hans Udtalelse videre, den falder ganske sammen med min egen Opfattelse, nemlig at man gaar ikke i Teatret for at se et vist Stykke, men for at se, hvorledes dette Stykke bliver spillet. (*Fraenkel*: Naa—aa!). Jo, i det væsentligste. Det bliver den Iklædning, som Kunstnerne kan give Stykket, der i meget høj Grad er det afgørende. Tag fra de seneste Dage et Stykke som „Kun et Lune“, der som bekendt har gaaet i lang Tid paa Dagmar-teatret — men nu vist er taget af Programmet for at erstattes med en udpræget kulturel Forestilling, som naturligvis ingen Mennesker trækker —; men ser vi paa dette Stykke, tror jeg, enhver, der har set det, vil sige, at hvis man havde læst det, vilde man have sagt: Vor Herre bevares for at gaa hen og se paa det! Men det er en Kends-